

לב שזמע

תמצית שיעורים אויף די פרשה
פון הרה"ג רבי שמעיה לעזר שליט"א
דומ"ץ דקהל יטב לב ד'סאטמאר

אידיש

פרשת שמיני - פרה

לעילוי נשמת

הרה"ח מקים עולה של תורה
ר' ישעי' זאב בן הרה"ח ישראל ישכר זלה"ה
ראש הקהל דקהל יטב לב סאטמאר - לאנדאן

ניתן לשמוע השיעורים ב'קול הלשון'

020 81917000

[ex3,1.11.1]

'שגיאות מי יבין' - אי אפשר לבר בלא תבן
בבקשה, המוצא שגיאה כלשהוא יואיל להודיע
למז"ל למען יתוקן אי"ה

להערות והארות ולקבלת הגליון יש לשלוח לאימעל

levshomeya@gmail.com

סדר ועימוד: א. י. גרינוואלד

054-8494370

תוכן הענינים

דָּאָרְט וואו דו בִּיסְט

- ה די מעלה פון כלל ישראל - אז זיי זענען געווען אין מצרים
- ו די השפעות הסביבה אויף די מלאכים
- ז דער כח הקדשה פון יעדע פלאץ

פָּרָה - זיך רייניגן דורך תשובה

- י ויקחו אליך פרה אדמה
- י פרה איז מתקן דעם חטא העגל
- יא די הייליגקייט פון די דור ווען זיי האבן געזינדיגט מיטן עגל
- יא די פרה איז מעורר אויף תשובה
- יב דער ליבשאפט פון השי"ת אפלו נאכן חטא העגל
- יג פרה קומט פאר החדש
- יד ונשלמה פרים שפתינו



פֿרֿשֶׁת שְׁמִינִי

דָּאָרט וואו דו בִּיסְט

☆ די מעלה פון כלל ישראל - אז זיי זענען געווען אין מצרים ☆ די השפעות הסביבה אויף די מלאכים ☆ דער כח הקדושה פון יעדע פלאץ

אז אין די עשרת הדברות שטייט אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, נו - פרעגט זיי משה - צו קענען ענק דען מקבל זיין די תורה, ענק זענען דאך נישט געווען אין מצרים!

דער קאזניצער מגיד ערקלערט די פונה דערפון^א, אז די טענה קעגן די מלאכים איז געווען, די אידן זענען געווען אין מצרים און מיט דעם אלעמען זענען זיי ארויס פון דארט ביז רמה, ענק מלאכים האבן דאס נישט געקענט באווייזן, ווי מיר זאגן אין די הגדה "ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך" און דער אר"י הקדוש איז מסביר אז א מלאך האט נישט געקענט אריינגיין אין מצרים וועגן די געוואלדיגע פוחות הטמאה וואס עס איז דארט געווען.

און ממילא זאגט משה פאר די מלאכים - ענק קענען זיך נישט פארגלייכן צו די אידן, די אידן זענען א גרויס מעכטיג

די מעלה פון כלל ישראל - אז זיי זענען געווען אין מצרים

עס שטייט אין פסוק סוף פון די פרשה (יא מה) פי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים, והייתם קדשים פי קדוש אני. איך בין דער באשעפער וואס האט ענק ארויף געברענגט פון מצרים מיר צו דינען.. און ענק זאלן זיין הייליג וויפאלד איך בין הייליג.

זאגט דער הייליגער קאזניצער מגיד זי"ע (אין זיין ספר עבודת ישראל), מיר טרעפן אין די גמרא (שבת פח:) אז ווען משה רבנו איז ארויף אין הימל צו נעמען די תורה, האבן די מלאכים פארפירט אז השי"ת זאל נישט געבן די תורה פאר די אידן, "תנה הודף על השמים", מיר - די מלאכים ווילן די תורה, זיי האבן געבעטן אז די תורה זאל בלייבן אין הימל. שטייט דארט אז משה רבנו האט זיי געענפערט

א. עס איז פשוט אז מ'רעדט דא נישט פון סתם א פראקטישע פראבלעם, וואס וויבאלד עס שטימט נישט די לשון הפסוק אויף זיי, קענען זיי נישט מקבל זיין די תורה הקדושה.

ב. רבי איציקעל פשעווארסקער זי"ע פלעגט נישט זאגן קיין סאך תורה, אבער פון זיינע

שטייט ביי דעם הלום (בראשית כח יב) וְהָנָה מְלֹאכֵי אֱלֹקִים עֲלֵימָם וְיִרְדִּים בּוֹ, לְכַאוֹרָה וואָלט געדארפֿט שטיין קודם "וירדים" די מלאכים קומען דאָרף פון הימל? נאר דאס זענען געווען די מלאכים פון סדום וואס האָבן נאר יעצט באקומען רשות אַרויפצוגיין צוריק צו זייער פלאץ.

לְכַאוֹרָה פארנוואס איז זייער ענש געווען פונקט ביז יעצט ווען יעקב אבינו גייט קיין חרן, וואס איז דער שיכות? צו פעלן עפעס לייטערס אז די מלאכים זאלן קענען אַרויפגיין צוריק.. אז מ'האט געדארפֿט ווארטן ביז דעם לייטער פון יעקב אבינו?

זאָגט הגה"צ רבי משה וואלפסאן שליט"א בְּדֶרֶךְ דְרוֹשׁ, אַז דִּי סְבָה פֿאַרנוואס די מלאכים זענען נכשל געווארן צו זאָגן "משחתים אַנחנו" איז וויבאלד זיי זענען געקומען קיין סדום, אַ מקום רָשָׁע, אַ פֿלאַץ וואס איז געווען אַנגעפֿילט מיט טמאה און זוהמה, האט דאס משפיע געווען אויף די דבור פון די מלאכים, אזוי ווי מיר האָבן שוין ערווענט פון אַר"י הקדוש אַז די מלאכים ווערן נשפע פון די טמאה זייער שטארק.

דערפאר יעצט ווען יעקב אבינו איז געגאנגען קיין חרן, דער גרעסטער פלאץ פון שלעכטס און

פאלק, זיי זענען געווען אין מצרים, און דארט אין די ערות האָרץ האָבן זיי זיך געהאלטן, ממילא קומט זיי מיט רעכט די תורה הקדושה.

איז ער מבאר אז דאס איז פֿשט דא אין פסוק פי אַני ה' המעלה אַתְּכֶם מאַרץ מצרים להיט לְכֶם לאלקים דאס אז איך אליין כְּבִכּוֹל אַני ה' האב עַןק געדארפֿט אויסלייזן פון מצרים, און אַ מלאַף האט נישט געקענט דאס באווייזן, דאס ווייזט אויף עַןקער גרויסע מעלה, און ממילא להיט לְכֶם לאלקים, זענען עַןק זוכה אז איך בין עַןקער באשעפער, און עַןק קענען מקבל זיין די תורה הקדושה.

די השפעות הסביבה אויף די מלאכים ביי די פֿרשה פון סדום טרעפן מיר אז די מלאכים האָבן געזאָגט פאר לוט (בראשית יט יג) **פֿי משחתים אַנחנו אַת המקום הַזֶּה**, זאָגט דער מדרש (בראשית רבה ס"ח י"ב) וויבאלד זיי האָבן זיך גרויס געהאלטן, זיי האָבן געזאָגט "משחתים אַנחנו" אונז גייען חרוב מאכן סדום, פֿאלו עס איז געוואנדן אין זיי, האָבן זיי באקומען אַ שטראף אז 138 יאר האָבן זיי נישט געקענט אַרויפגיין צוריק צום הימל¹.

זיי האָבן נאר געהאט דער מעגליכקייט צוריק צו גיין אין הימל, ווען יעקב אבינו איז געגאנגען קיין חרן צו לָבֹן, דארט

איינציגע תורה וואס ער פלעגט יא זאגן, איז געווען אויף דעם פסוק (יחזקא א יד) "החיות רצוא ושוב", אז ווען די חיות הקודש דארפן קומען אויף די וועלט, לויפן זיי גלייך צוריק, ווייל זיי האלטן נישט אויס דער גרויסע כח הטומאה וואס עס איז דא בעולם הזה.

ג. רש"י אין פרשת וירא (יט כב) זאגט אז דערפאר האט דער מלאך שפעטער געמוזט מודה זיין אז די זאך איז נישט תלוי אין זיין האנט און ער האט געזאגט "לא אוכל לעשות".

וואס מיר קענען זיך ארויסלעערנען פון דעם ענין איז די מעלה וואס איז דא אין מצרים, כאטשיג אז מצרים איז ערות הארץ, עס איז א געפערליכע פלאץ, האט עס אבער א געוואלדיגע מעלה^ה, אז די אידן האבן נישט זוכה געווען אנצוקומען צו קבלת התורה נאר דורך מצרים¹.

דער פח הקדשה פון יעדע פלאץ

יעדע פלאץ האט זיין פח און סגולה. די גמרא (תענית ד.) ברענגט אז עס איז

פאלטשקייט וואס איז נאר מעגליך, לכן הרשע אליו, און יעקב אבינו גרייט זיך דערצו מיט הארעווען גאנצע פערצן יאר תורה בבית שם ועבר, וואס דאס אלעס האט געברענגט אז יעקב אבינו האט זיך געהאלטן גאר פעקט בבית לכן ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית לג יח) **ויבא יעקב שלם** און די גמרא (שבת לג:) **דרש'נט שלם בתורתו**, יעצט איז פארראכטן געווארן דעם פגם וואס איז געשען דורך די מלאכים אין סדום².

ד. וויבאלד דער פגם איז געשען דורך א נישט גוטע סביבה, די מלאכים האבן זיך נישט געהאלטן אין סדום, איז עס נתקן געווארן ווען יעקב אבינו – צדיק יסוד עולם – האט זיך יא געהאלטן אין א סביבה וואס איז געווען נישט גוט.

ה. געוואלדיגע ווערטער שטייט אין אור החיים הקדוש פרשת קרח (טז כב), אז ווען משה רבינו האט געוואלט מלמד זכות זיין אויף כלל ישראל, האט ער געזאגט "קל אלקי הרוחות לכל בשר", עס איז דא עטליכע דרגות אין דער נחת רוח וואס השי"ת האט, עס איז דא פון די נשמות הצדיקים וואס זענען אויף יענע וועלט, אבער העכער פון זיי איז דער נחת רוח פון די נשמות וואס זענען "תוך הבשר" נאך אין די פלישיגע עולם הזה, און דער בשר האלט זיי אפ פון דינען השי"ת, און זיי שטארקן זיך צו לויבן השי"ת, דאס איז פיל פיל העכער.

ו. צומאל טראכט א מענטש ער וואלט געוואלט וואוינען אין יענער געוויסע פלאץ, וואס דארט וואלט ער בעסער געקענט דינען השי"ת, אבער א מענטש דארף וויסן: אז יעדע פלאץ האט זיינע מעלות, ווי מיר זעען, אז דוקא מצרים איז געווען דער גורם פון קבלת התורה.

אויך אונזער מדינה ענגלאנד האט זיך אירע מעלות, עס איז דא מער מנוחת הנפש, רואיגקייט, מתנינות, מ'דארף דאס אויס נוצן, דער עבודת ישראל זאגט סוף פון די פרשה [דער זעלבע זאך שטייט אויך אין ספר החיים – א ברודער פון דער מהר"ל] אז קריכערדיגע באשעפענישן הייסן "שרצים" וויבאלד זיי האלטן אין איין לויפן פון איין פלאץ צום צווייטן "שרצים", און זיי שטעלן זיך נישט אפ, זיי האבן נישט דער מתנינות און ישוב הדעת, דאס איז טמא!

צדיקים האבן געטייטשט אויף דעם פסוק (שמות ג ה) "כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדוש הוא", א מענטש דארף וויסן, דער פלאץ וואו ער שטייט דאס איז אדמת קודש, דאס איז הייליג דארט איז זיין תיקון הנפש.

אויך טרעפן מיר ווי מ'טייטש דעם לשון רש"י **לא** יהא לבך חלוק על המקום א מענטש זאל נישט זיך נישט קריגן אויף דעם פלאץ וואו ער וואוינט, נאר וויסן אז אלעס איז בהשגחה עליונה.

וואס וועט איינעמען קרית ספר וועט באקומען עכסה פאר זיין פרוי, נאר דער וואס וועט קענען צוריק ברענגען אלע הלכות וואס זענען פארגעסן געווארן אין די אבלות טעג פון משה רבנו, ער וועט באקומען מיין טאכטער פאר א פרוי, און ממילא האט ער נישט געדארפט מורא האבן אז עס וועט זיין נישט פאסיג.

לְכַאוֹרָה איז שווער צו פארשטיין וואס ענפערט דא תוס', די פסוק רעדט דאך דא אז ווער עס וועט איינעמען די שטאט קרית ספר וועט באקומען עכסה פאר א פרוי, וואו איז דא מרמז דער ענין פון די פארגעסענע הלכות.

נָאֵר די פֿונג פון תוספות איז לויט ווי מיר טרעפן אין די גמרא תמורה (טו) וואס דרש'נט פון דער זעלבע פסוק נאך א למוד, אז ביי די פטירה פון משה רבנו איז פארגעסן געווארן פון ה'שע בן נון דריי הונדערט הלכות, און עתניאל בן קנז האט דאס אלעס צוריקגעברענגט מיט זיין פֿח

געווען דריי מענטשען וואס האבן געבעטן "שלא פהגן", דאס מיינט זיי האבן געזאגט א זאך וואס איז נישט געווען ריכטיג, די דריי זענען אליעזר שאול און יפתח'.

פְּרָעגֵט תוספות (ד"ה שלשה) מיר טרעפן דאך אויף ביי פֿלב בן יפונה וואס ער האט געזאגט "שלא פהגן", ווי עס שטייט אין פסוק (יהושע טו טז) ויאמר פֿלב אֲשׁוּר יִכָּה אֶת קְרִית סֶפֶר וּלְכֹדָה וְנִתְתִּי לוֹ אֶת עֶכְסָה בְּתִי לְאִשָּׁה. וְיִלְכְּדָה עֲתַנְיָאל בֶּן קִנְזִי אֶחָי כְּלָב וְיִתֵּן לוֹ אֶת עֶכְסָה בְּתוֹ לְאִשָּׁה, פֿלב האט געזאגט ווער עס וועט איינעמען די שטאט קרית ספר וועט באקומען מיין טאכטער עכסה פאר א פרוי, און דאס איז נישט פהגן ווייל ער האט נישט געקענט וויסן ווער עס וועט טאקע קענען באווייזן צו איינעמען די שטאט, אפֿשר וועט דאס זיין איינער וואס איז נישט פאסיג פאר זיין טאכטער.

עֲנֻסְפֵּעֵרֵט תוספות" אז פֿלב האט נישט געמיינט צו זאגן אז יעדער

שטייט אין שפתי צדיק (פרשת קרח) אז דער חטא פון קרח איז געווען אז ער האט געוואלט דוקא דינען השי"ת אין "קדשי קדשים", אבער ער האט נישט פארשטאנען אז ווי ער איז, דארט איז קדשי קדשים.

ז. אליעזר עבד אברהם - ווען ער איז געגאנגען זוכן א שידוך פאר יצחק; שאול - ווען ער האט געזאגט אז ווער עס וועט באזיגן גלית וועט באקומען זיין טאכטער פאר א פרוי; יפתח - פאר ער איז געגאנגען אין מלחמה האט ער געזאגט אז ווען ער קומט אהיים וועט ער מקריב זיין אלס קרבן ווער עס קומט אים אנטקעגן.

ח. תוס' זאגט נאך א תירוץ, אז די גמרא אין תמורה (טו) זאגט אז דער נאמען עכסה איז געווען דערפאר "שֶׁכָּל הַרְוָאָה אוֹתָהּ פּוֹעֵס עַל אֲשֶׁתּוֹ" ווער עס האט איר געזען איז געווען אין כעס אויף זיין פרוי, הלמאי זי איז נישט אזא צניעות'דיגע פרוי ווי עכסה, און וויבאלד זי איז געווען אזא צנועה האט זיך כלב פארלאזט אז זיין זכות מיט איר זכות אינאיינעם וועלן מגין זיין.

זאגט דער ערבי נחל אז די דריי הונדערט הלכות וואס איז פארגעסן געווארן אין די צייטן פון יהושע בן נון, איז זייער לעבן איז געווען אין קרית ספר, ממילא דורכדעם וואס עתניאל האט צוריק געברענגט די דריי הונדערט הלכות האט ער לייקטערהייט איינגענומען קרית ספר, ווייל דער חיות דערפון איז געווען אין זיינע הענט.

על כל פנים וואס מיר קענען זעהן פון דאס אלעס איז, אז יעדע מקום האט זיין מעלה, זיין כח און זיין באזונדערע חו, און יעדער איד דארף זיך מתבונן זיין אין די מעלות פון זיין וואוינארט, און וויסן אז דארט קען ער שטייגן און אַנקומען צו זיין תכלית^ט.

פון פלפול, און די גמרא לערנט דאס ארויס פון דעם פסוק וילפדה עתניאל בן קנז אחי כלב, עתניאל האט איינגענומען "קרית ספר" וואס דאס איז מרמז אויף הלכות (רש"י שם).

שטייט אין ערבי נחל (פרשת שלח דרוש ב' בשם חכם אחד), אז דאס וואס די אידן האבן געקענט אייננעמען ארץ ישראל שלא כדרך הטבע איז געווען דערפאר ווייל די וועלט איז באשאפען געווארן מיט דער כח התורה, און ארץ ישראל איז צוגעבונדען צו די תורה, דערפאר ווען די אידן האבן מקבל געווען די תורה און מקיים געווען די מצוות וואס שטייט אין די תורה, איז ארץ ישראל געווען לייקטערהייט אין זייערע הענט.



ט. עס טרעפט זיך מענטשען וואס לעבן צענדליגע יארן מיט א ווילן צו זיין ערגעץ אנדערש ווי דער באשעפער האט אויסגעשטעלט פאר זיי, דאס איז זייער נישט ריכטיג, א מענטש דארף זיך אונטערבייגן צום רצון השם, ווי דער באשעפער האט אויסגעשטעלט זיין לעבן. מיר טרעפן ביי די פרשה פון פיגול, אז אויב א מענטש שחט א קרבן מיט די מחשבה פון חוץ לזמנו אדער חוץ למקומו, איז עס פסול, חוץ למקומו קען מרמז זיין אויף דער ענין, אויב א מענטש טראכט אז ער וויל זיין ערגעץ אנדערש, דאס איז נישט דער דרך ה'.



פֶּרֶה - זֵיךְ רִינִיגֵן דִּוְרָךְ תְּשׁוּבָה

☆ וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה אֲדָמָה ☆ פֶּרֶה אִיז מִתְקַן דְּעַם חֲטָא הֶעֱגַל ☆ דִּי הֵיילִיגְקֵיט פֿון דִּי דוֹר וְעוֹן זֵי הָאָבֵן גְּעִזְנִיגְט מִיטן עֵגֶל ☆ דִּי פֶּרֶה אִיז מְעוֹרֵר אוֹיף תְּשׁוּבָה ☆ דְּעַר לִיבְשֵׁאֲפֹט פֿון הַשִּׁי"ת אָפְלוּ נֶאֱכָן חֲטָא הֶעֱגַל ☆ פֶּרֶה קוֹמֵט פֿאַר הַחֹדֶשׁ ☆ וְנִשְׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ

אִין מִים חַיִּים אַל פְּלִי און מְעוֹן שְׁפִרְיֶצַט
עַס אוֹיף אַ מְעַנְטֶשׁ וואָס טִמָּא גְעוואָרן פֿון
א מַת.

פֶּרֶה אִיז מִתְקַן דְּעַם חֲטָא הֶעֱגַל
כְּאֲטָשׁ וואָס דִּי תוֹרָה רופֿט עַס אָן אַ חֶק,
בְּרַעֲנָגֶט רִשׁ"י פֿון רַבִּי מִלְּשָׁה הַדְרָשׁוֹן
אַ טַעַם דְּעֵרוּיף "תְּבֹא אִמּוֹ וּתְקַנַּח צוֹאֵת

וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה אֲדָמָה
דִּי וואָךְ לֵיינט מְעוֹן דִּי קִרְיָאָה פֿון פֶּרֶשֶׁת
פֶּרֶה. ווי דִּי תוֹרָה בִּאֲפֻעֶלֶט צו נְעַמְעַן
אַ פֶּרֶה אֲדָמָה, און מְעוֹן זָאל דָּאס
פֿאַרברענגען ביז ס'ווערט אָפֿר און דְּעֵרְנָאָף
זָאל מְעוֹן דָּאס אַרְיִינְוואַרפֿן אִין פִּיעֶר,
צוּזאַמען מִיט אַן עַץ אָרֶז און אַן אָזוֹב מִיט
אַ שְׁנֵי תוֹלַעַת און מְעוֹן לֵייגט דָּאס אַרְיִין

י. אין שו"ע שטייט (סימן תרפה סעיף ז) יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקרואתם מדאורייתא. דער בית יוסף שרייבט אז די מקור דערפון איז פון א תוספות אין מגילה (ז:), אבער די פוסקים זאגן אז מיר האבן נישט אזא תוספות און זיי נעמען דאס נישט אן להלכה.

אין ספר דמשק אליעזר א פירוש אויף הגהות הגר"א איז מסביר אז עס איז געווען געשריבן אין תוספות פרשת זכור ופ"א, וואס די דרוקער האבן געמיינט אז די ראשי תיבות דערפון איז פרה אדומה, אבער אין ווארהייט איז די באדייט פעם אחת, דאס מיינט אז דער מצוה מדאורייתא פון פרשת זכור איז נאר איינמאל אין לעבן. [ועיין בספר החינוך מצוה תרג].

דער ערוגת הבושם (שו"ת או"ח סימן רה) ברענגט א שיינע טעם בשם דער ישמח משה פארוואס מען זאל האלטן אז פרשת פרה איז א מדאורייתא, וויבאלד איינער פון די שש זכירות איז צו געדענקען דער מעשה העגל ווי עס שטייט אין פסוק (דברים ט ז) זכור אל תשכח את אשר הקצפת את ה' אלקיך במדבר וגו', [וואס דער מגן אברהם אין סימן ס זאגט פארוואס מען ליינט נישט די פרשה פון עגל אפילו עס איז א מצוה צו געדענקען אזוי ווי זכור, וויבאלד עס איז א שאנדע פאר כלל ישראל] זאגט דער ישמח משה אז מיט דעם וואס מען ליינט דער

געהאט דעמאלטס א פח התורה וואס דאס איז דאך מגני ומצלי, ווען מען לערנט תורה ווערט מען נאנטער צום רבונו של עולם, און דער אייבערשטער העלפט אז מען זאל זיך קענען באשיצן פון דעם יצר הרע, און ווי עס שטייט אין גמרא (שם) בראתי לי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין דער באשעפער האט געגעבן די תורה וואס דאס באשיצט און שטערט די יצר הרע אריין צו קומען אין די וואס לערנען אין דעם הייליגע תורה. א

די פרה איז מעורר אויף תשובה

ביי צדיקים וואס העכער און מער אויסקעארבעט זיי זענען, האבן זיי מער סייעתא דשמיא זיך צו קענען האלטן און נישט אריינפאלן אין די יצר הרע'ס נעץ, זיי באקומען מער פחות פון הימל זיך צו קענען באשיצן פון די יצר הרע, [ווי דער פארקערט אויב א צדיק איז חלילה פוגם און פאלט דורך מיט אן עבירה איז דאס גאר הארב, פיל מער ווי א מענטש וואס איז נאכנישט אזוי אויסקעארבעט, ביי צדיקים שטייט דאך "מדקדקין כחוט השערה" הקדוש ברוך הוא מעסט אפ זייערע מעשים ווי א דינע האר אפלו ביי א קליינע עבירה ווערן זיי באשטראפט זייער הארב] אפלו די אידן פון יענע דור זענען געווען גאר חשוב און גרויס זיי האבן געהאלטן ערשט נאך קבלת תורה, זיי האבן דאך נאכדעם אויפגעשטעלט די משפח, איז

בנה" דער פרה אדומה איז מתקן דעם חטא העגל, א משל צו א זון פון א דינקסט וואס האט שמוציג געמאכט דעם קעניגס פאלאץ, רופט מען די מאמע אז זי זאל דאס אפרייניגן, אזוי אויך נאכדעם וואס די אידן האבן זיך פארשמירט מיטן חטא העגל זאל קומען די מאמע די קיה און מיט מכפר זיין די זינד פון די עגל.

די הייליגקייט פון די דור ווען זיי האבן געזינדיגט מיטן עגל

די גמרא אין מסכת עבודה זרה (דף ד): זאגט אמר ר' יהושע בן לוי לא עשו ישראל את העגל אלא לתן פתחון פה לבעלי תשובה, די אידן זענען געווען אין גאר א הויכע מדרגה, זיי האבן מקבל געווען די תורה הקדושה, זיי זענען געווען די דור דעה, ווי די גמרא ברענגט די פסוק (דברים ה כה) מי יתן והיה לכם זה להם ליראה וגו', און רש"י איז מסביר אז לויט זייערע מאס הייליגקייט וואלטן זיי באמת געקענט פארמיידן און נישט מאכן דעם שרעקליכן זינד מיטן חטא העגל. עס שטייט אין פסוק (תהלים לו ג) ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו השי"ת העלפט אז אונז זאלן קענען בייקומען דעם יצר הרע ווי עס שטייט אין גמרא (קידושין ל): אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו און השי"ת גיבט אונז דער מעגליכקייט צו בייקומען און באזיגן דעם יצר הרע. דער מהרש"א לייגט צו אז די אידן האבן דאך

קריאה פון פרשת פרה וואס דאס איז מרמז אויפן תיקון העגל - אזוי ווי רש"י ברענגט בשם רבי משה הדרשן- און מיט דעם דערמאנט מען דעם פרשת העגל.

יא. רבי יענקעלע מפשעווארסק ז"ע פלעגט נאך זאגן בשם דער ציעשנובער רב ז"ע: "אז די עגל איז געווען אן אונטער געווארפענע פעקל"...

קען מען און דארף מען תשובה טון. און דאס בעטן מיר ביים יוצרות שבת ביים דאווענען "יכמו טהר עם בו נטמא - כן תטהר איש אשר נטמא וכו', לטהר טמאים לקודש קדושים להצדיק עמוסים".^{יג}

דער ליבשאפט פון השי"ת אפלו נאכן חטא העגל

נאכדעם וואס פלל ישאל האבן געזינדיגט מיטן עגל שטייט אין פסוק (שמות לב ז) **ויאמר ה' אל משה ראיתי את העם הזה וגו' ויחר אפי בהם ואכלם וגו' השי"ת איז געווען זייער אויפגערעגט אויף די אידן און ער האט געזאגט צו משה רבנו איך וויל זיי פארלענדן חלילה. דער קאזניצער מגיד זי"ע פרגעט אין זיין ספר עבודת ישאל אויפן לשון הפסוק, לכאורה רעדט דאך השי"ת גאר שארפע און שטרענגע רייד, מיר ווייסן דאך דער פלל אז ביי א דבור קשה שטייט **וידבר**, איז פארנוואס שטייט אין תורה**

געווען א גזרה פון הימל אז זיי זאלן געשטרודיקלט ווערן מיטן חטא העגל כדי צו ווייזן דערמיט אז מען קען תשובה טון.^{יב}

לויט זייערע מדריגה וואלט דאס נישט געדארפט פאסירן, אבער דער רבונ של עולם האט געוואלט אז דאס זאל נא געשעהן ער האט זיי נישט געגעבן די כחות זיך צו קענען האלטן פעסט שטארק קעגן די יצר הרע, אלעס נאר כדי צו ווייזן דערמיט אז מען קען תשובה טון אפלו ביי עבירות דרבים, דערפאר דארף מען געדענקען ווען מען לייגט די פרשה פון פרה איז דער ריכטיגע צייט צו זיך אויסרייניגן פון אלע עבירות און תשובה טון באמת מיטן גאנצן הארץ אויף אלע חטאים, אין יעדע מצב וואס א מענטש געפונט זיך קען ער תשובה טון, אזוי ווי מ'זעהט טאקע אז דאס ליגט אינעם חטא העגל, לתן פתחון פה לבעלי תשובה, צו ווייזן אז ווען אימער אין יעדער סארט מצב

יב. דער ווילנא גאון זי"ע פרעגט פארוואס שטייט אין חז"ל איינער וואס טוט תשובה באהבה ווערן די עבירות איבער געדייט צו זכיות, פארוואס קומט זיך פאר א בעל עבירה נישט גענוג אז ער האט געטוהן א עבירה, נאר דאס וואס ער האט געטוהן שלעכטס ווערט גאר איבערגעדייט פאר א מצוה, וואס איז דער ישר? דער גאון ענטפערט ווייל מיט דעם וואס ער מאכט א עבירה און נאכדעם טוט ער תשובה דערויף, קומט אויס אז דער עבירה האט גורם געווען אז דער מענטש זאל תשובה טוהן, וואס מיט דעם קערט ער זיך צוריק און ער ווערט נאנטער צום רבש"ע, דורכדעם וואס ער האט געטוהן א שלעכטע פעולה קומט ער צו צו ווערן מער מקורב צום רבונ של עולם, קומט אויס אז דער עבירה אליין ברענגט די זכותים, דערפאר עונותי נהפכו לזכיותו.

יג. אין די צייט וואס מען הייבט שוין אן צו קראצן און רייניגן פאר פסח, איז דער זמן מסוגל צו תשובה טון, עס שטייט אין ספר חסד לאברהם [דער זיידע פונעם חיד"א] אז פון נאך פורים גייען אלע אידישע נשמות ארויס פון זייערע היכלי הטומאה און זיי ווערן מער און מער דערהויבן בקדושה ובטהרה ביז דעם יו"ט פסח, אזוי ווייט אז מען קען דערגרייכן צו אנקומען צו דער זעלבע דרגה ווי די אידן ביים מתן תורה.

הקב"ה האט נישט גערעדט שטרענג צו די אידן, נאר ער האט זיי אנטפאלעקט דער אַמַת'ע וועג ווי אזוי צו תשובה טון.

פֿרה קומט פֿאר הַחֲדָשׁ

אין ירושלמי (מגילה פרק ג ה"ה) שטייט עס וואלט ווען געדארפט זיין פֿרשת הַחֲדָשׁ בעפֿאר פֿרשת פֿרה, וויבאלד דער ערשטער טאג אין חֲדָשׁ ניסן האט מען אויפֿגעשטעלט דעם משפֿן, [וואס דאס איז דער קריאה פון פֿרשת הַחֲדָשׁ] און דער צווייטע טאג האט מען פֿארברענט די פֿרה, וְלִמָּחָר פֿרה קודמת אויב אזוי פֿארנוואס ליינט מען טאקע ערשט די פֿרשה פון פֿרה, שְׁהִיא טְהִירוֹתָ שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל צוליב דעם וואס די פֿרה איז מטהר די אידן.

לְכֹאֲרָה דארף מען פֿארשטיין פֿארנוואס

טאקע ברזיה מען ליינען די פֿרשה פון פֿרה בכלל? אויב עס איז כִּדֵּי די אידן זאלן זיין טהור ווען זיי זענען מקריב דעם קרבן פֿסח אזוי ווי רש"י זאגט (מגילה כט. ד"ה פרה) איז דאס נישט שיף פֿאר אונז וויבאלד מיר האבן ליידער דערנוויל נאכנישט זוכה געווען צו קענען מקריב זיין דעם קרבן פֿסח, און ווען די בית המקדש וועט אויפֿגעבויעט ווערן במהרה בימינו, וועט דאך דאן זיין אפֿר הפֿרה צו ווערן טהור, אויב אזוי פֿארנוואס דארפן מיר ליינען די פֿרשה פון פֿרה היינט צוטאגס פֿאר די פֿרשה פון הַחֲדָשׁ, עס איז דאך נישט נוגע די גאנצע טעם פון די ירושלמי ווען מיר זענען נאך אין גלות?

נאר לויט ווי מיר האבן מסביר געווען,

פֿארשטייט מען פֿארנוואס טאקע האבן חז"ל מתקן געווען צו ליינען קודם די

וואס דאס איז דאך א ווייכע שפֿראך א דבור רפה?

דער עבודת ישראל ענטפערט א

געוואלדיגע תרוץ, אז אונדאי געוויס האט הקדוש ברוך הוא גערעדט צו די אידן ווייכע רייד, און ער האט זיי אויסגעלערנט דער וועג ווי אזוי צו תשובה טון נאכן חטא העגל. דער אייבערשטער האט געזאגט "ועתה הניחה לי" איך געט ענק כלל ישראל, טוטס מיר א נחת רוח -הניחה איז א לשון פון גיחא א נחת- און טוטס תשובה אויף דעם זינד, ווי אזוי? האטס חרטה, טראכטס אריין וואס פֿאר א גרויסע זינד ענק האבן ווידער געשפעניגט אין מיר, ביז ענק וועלן אליין דערגרייכן אין זיך א צארן און ענק וועלן ברזיון אויף זיך אליין פֿארנוואס האבן מיר געקענט טון אזא גרויסע עולה, ווי אזוי האבן מיר זיך געקענט נאריש מאכן און עובר זיין אויף דעם רצון השם? ווי אזוי האבן מיר געקענט מצער זיין השי"ת? און אזוי וועלן ענק צוקומען צום ריכטיגן דרך התשובה.

ווי מער מען טראכט אריין אין די עבירה

זעלבסט זעהט מען איין און מען פֿארשטייט די גרויסע זינד וואס מען האט געטוהן, ביז מען זאגט זיך אליינס צו אז מען וועט מער נישט טון די דאזיגע עבירה. הקב"ה האט זיי אויסגעלערנט אז דאס איז דער ריכטיגע וועג ווי אזוי צו טראכטן און תשובה טון, ויחר אפי עס זאל ווערן א צארן בהם אין זיך אליין, און דורך דעם וועלן די אידן אַנקומען צו א געוואלדיגע גלוסטעניש וּאֲכַלְמָם [א לשון פון גלוסטעניש - כִּלְתָה נִפְשֵׁי] זיי וועלן זיין אַנְגַּעפֿילט מיט השתוקקות צום רבש"ע. קומט אויס אז

פסוקים, צו ליינען די פֿרשה, כְּדִי זִיךְ צו רייניגן דערמיט, ווען מיר ליינען די פֿרשה ווערן מיר גערייניגט און אפגעוואשן פון אלע חטאים ופֿשעים.

ונשלמה פרים שפתינו

בְּפִרְט היינט צוטאגס ווען מיר האבן נישט קיין בית המקדש און מיר קענען נישט מאכן קיין שרפת הפרה, נאר דורך ליינען די פֿרשה ווערן מיר גערייניגט און אזוי ווערט גערעכנט פֿאלו מיר וואלטן זיך מטהר געווען מיטן פֿרה זעלבסט.

אין מלאכת שלמה (פירוש על משניות מסכת מגלה פרק ג משה ד) ווערט געברענגט געוואלדיגע ווערטער בִּשְׁם סֵפֶר חֵן טוֹב. **וְלָכֵן תִּקְנוּ חַז"ל לְקַרְא פֶּרֶשֶׁת פֶּרֶה בְּצַבּוּר** והיא מדאורייתא יותר מכל פֿרשיות, פֿרשת פֿרה איז אַ דאורייתא, וויבאלד אונז האבן נישט קיין אפר הפֿרה וואס זאל אונז מטהר זיין, **שְׁקִירָאתָהּ** היא עשיתה און מיט דעם וואס מיר ליינען די פֿרשה ווערט דאס גערעכנט ווי אונז האבן מקיים געווען די מצוה **שֶׁעָקַר** הפל היא הפונה שאין המים מטהרין אלא פֿונת המים להכניע היצה"ר, וויבאלד דער גאנצע ענין פון די אפר הפֿרה איז צו געוועלטיגן איבער דעם יצר הרע, ואין לנו אפר הפֿרה מצוה עלינו לקרות פֿרשה זו בצבור להטהר מהיצר הרע ע"י קריאתה און וויבאלד אונז האבן נישט קיין אפר הפֿרה, ליינען מיר די קריאה דערפון

קריאה פון פֿרה און נאכדעם החדש, אזוי ווי עס שטייט אין וירושלמי **שֵׁשׁ בַּה שְׁהֲרַתָּן שָׁל יִשְׂרָאֵל** ווייל מיטן ליינען די פֿרשה פון פֿרה אדומה וועט מען גערייניגט פון אלע זינד, אונז האבן דער זכיה אז די קריאה וואשט אפ אונזער עבירות, און עס העלפט צו קענען בייקומען דעם יצר הרע, וויבאלד דער גאנצע ענין פון פֿרה איז דאך צו תשובה טון אויף די עגל וואס ווייזט אונז אז מיר קענען פאררעכטן דעם שרש פֿונעם יצר הרע, מיר קענען דערגרייכן צו עטוואס עפעס העכערס אויסלייטערן אונזער נשמה מיטן קריאה פון פֿרשת פֿרה. און דאס איז נוגע יעדער יאר אפלו ווען מיר האבן נישט קיין בית המקדש, ווייל די קריאה איז מטהר דער מענטש. ^י

די ספרים הק' (שפת אמת, ישמח ישראל) טייטשן מיט דער געדאנק דעם פֿסוק (תהלים נא יב) **לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי ערשט דארף מען רייניגן דעם הארץ מען דארף תשובה טון אויף די עבירות אז די הארץ זאל נישט זיין אנגעשמירט מיט זינד, און דערנאך רוח נכון חדש בקרבי קען מען מאכן א התחדשות אריין ברענגן א פרישע גייסט מיט א געשמאקע חיות דקדושה.**

דער עבודת ישראל לייגט צו נאך א פֿשט אינעם פֿסוק "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" מיר דארפן זאגן די פֿסוקים, די תורה באפעלט אונז, לאמר - צו זאגן די

יד. עס שטייט אין פרי צדיק אז דער שורש פון די יצר הרע קומט פון די נחש - שלאנג וואס האט געמאכט זינדיגן אדם וחווה וואס דאס האט געברענגט א קללה אויף די וועלט, דערפאר שפריצט מען די אפר הפֿרה צו זיך רייניגן פון א טומאת מת וואס דער שלאנג האט צוגברענגט אז עס זאל זיין א מצויאות פון טויט.

פֿרֿשֶׁה ווערט דאס גערעכנט ווי אוינז שחט'ן
 דעם פֿרה און מיר שפּריצן די אָפֿר הפֿרה
 און עס ווערט גערעכנט ווי אוינז ווערן טהור
 ממש. זאלן מיר טאקע זוכה זיין צו ווערן
 גערייניגט פון אלע עבירות, און קענען
 דערלעבן דעם אָפֿר הפֿרה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
 בַּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, און עס זאל שוין מְקַבֵּל
 ווערן דעם פֿסוק (יחזקאל לו כה) וְזִרְקַתִּי
 אֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם וְגו' מְכַל
 גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם.

וואס דאס העלפט אוינז מכניע זיין דעם
 יצר הרע.

דער מאור וְשֶׁמֶשׁ אֵין פֿרֿשֶׁת חֶקֶת טִיִּיטֶשׁ
 דעם פֿסוק אַזוֹי: זֹאת חֶקֶת דָּאס אֵיז
 דער וועג ווי אַזוֹי צו מְקַבֵּל זיין דער מַצֵּה
 פון פֿרה, הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צָוָה ה' לְאַמּוֹר אֲזוֹ מִיר
 זאלן לְעֲרַנְעֵן און עוּסֶק זיין אֵין די פֿרֿשֶׁה
 פון פֿרה אַדוּמָה אַזוֹי וועלן מיר ווערן
 געהייליגט. מיט דעם וואס מיר לְעֲרַנְעֵן דער



